

ODPIS

Sygn. akt VIII U 2517/13

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSR del. do SO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. Magdalena Pelz

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 r. w Poznaniu

odwołania **J. C.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

z dnia 26 kwietnia 2013 roku, znak: (...)

w sprawie **J. C.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.

o wysokość świadczenia

oddala odwołanie

/-/ Maciej Nawrocki

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa), po rozpoznaniu wniosku złożonego dnia 9 kwietnia 2013 r., odmówił J. C. prawa do ponownego przeliczenia emerytury.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż do wniosku o przyznanie emerytury zostały złożone dokumenty potwierdzające zatrudnienie w charakterze majstra w latach 1989-1990 w (...) B.. Na podstawie w/w dokumentów do stażu pracy jako okres składkowy zaliczono okres pracy w NRD od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. decyzja przyznającą emeryturę z dnia 3 stycznia 2008 r. Przy uwzględnieniu podstawy wymiaru świadczenia uwzględniono za okres pracy za granicą wynagrodzenia zastępcze, tj. angaże innego pracownika zatrudnionego w kraju na podobnym stanowisku. Podstawa wymiaru została ustalona z 20 lat z całego okresu zatrudnienia. /vide decyzja w aktach ZUS/

Dnia 11 czerwca 2013 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, **J. C.** złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej uchylenie oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu odwołujący podniósł, iż decyzja nie uwzględnia najkorzystniejszego wariantu okresów składkowych i nieskładkowych stanowiących podstawę wymiaru świadczenia emerytalnego. W latach 1989-1990 odwołujący został

skierowany do pracy w (...) B. na terenie NRD w charakterze majstra. Przed wyjazdem był zatrudniony w charakterze kierownika zespołu budów. Decyzją z dnia 3 stycznia 2008 r. przyznającą emeryturę nie uwzględniono w/w okresu zatrudnienia. Organ rentowy nie poczynił żadnych ustaleń w zakresie wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych w kraju w charakterze kierownika zespołu budów w latach 1989-1990. Tym samym decyzja została wydana na podstawie niekompletnego materiału dowodowego. Organ rentowy nie powiadomił odwołującego, iż ustalenia w zakresie wynagrodzeń dla pracowników zatrudnionych w kraju w charakterze kierownika zespołu budów w latach 1989-1990 mogą mieć znaczący wpływ na wymiar świadczenia emerytalnego. Zdaniem odwołującego kwoty wynagrodzeń w latach 1989-1990 są dla niego korzystniejsze niż wynagrodzenie z lat 2005-2006 uwzględnione w decyzji o przyznaniu emerytury. /vide odwołanie k. 3-6 akt/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację prawną i faktyczną zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. /vide odpowiedź na odwołanie k. 9-10 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. C. urodził się dnia (...) (bezsporne)

Dnia 13 kwietnia 2007 r. odwołujący zwrócił się o przyznanie prawa do emerytury, wnosząc o ustalenie podstawy wymiaru według najkorzystniejszego wariantu. Do wniosku odwołujący załączył m.in. zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 22 listopada 1993 r. wystawione przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w G. dotyczące pracownika A. A., w którym wskazano, iż był zatrudniony od 2 kwietnia 1979 r. do 31 sierpnia 1992 r. na stanowisku kierownika zespołu budów. Według wystawionego zaświadczenia wynagrodzenie A. A. wynosiło:

- w 1988 r. – 764.690 zł,
- w 1989 r. – 2.651.650 zł,
- w 1990 r. – 13.315.450 zł,
- w 1991 r. – 22.731.590 zł.

Ponadto odwołujący przedłożył angaże dotyczące zatrudnienia A. A. w latach 1989-1990 oraz swoją dokumentację osobową dotyczącą zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w P., w tym:

- świadectwo pracy z dnia 7 maja 1990 r., w którym wskazano, iż pracował od 1 czerwca 1985 r. do 4 maja 1990 r. jako kierownik zespołu budów Nr 1,
- umowę o pracę z dnia 1 czerwca 1985 r., w której wskazano, iż został zatrudniony z dniem 1 czerwca 1985 r. jako kierownik zespołu budów,
- zaświadczenie z 18 kwietnia 1990 r. o przyznaniu od 1.04.1990 r. wynagrodzenia w kwocie 360.000 zł + dodatku funkcyjnego 9.300 zł + premii,
- angaże z następujących dat:
 - (i) 22.09.1986 r. (wynagrodzenie 11.100 zł + dodatek funkcyjny 4.000 zł),
 - (ii) 27.04.1988 r. (wynagrodzenie 33.500 zł + dodatek funkcyjny 4.000 zł),
 - ((...)) 26.09.1988 r. (wynagrodzenie 35.500 zł + premia regulaminową 50% + premia z zysku),
 - (iv) 21.11.1988 r. (wynagrodzenie 35.400 zł + dodatek funkcyjny 4.000 zł + premia regulaminowa).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący przedłożył również umowy o pracę z dnia 2 lutego 1989 r., z dnia 14 lipca 1989 r. i z dnia 14 grudnia 1989 r., na podstawie których został skierowany do pracy w (...) B. na terenie

NRD w charakterze majstra w okresie od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. Zgodnie z umową z dnia 2 lutego 1989 r. wynagrodzenie odwołującego miało wynosić 1.500 marek (1.200 marek część stała + 300 marek część ruchoma) oraz 5 % dodatku walutowego. W umowach z dnia 14 lipca 1989 r. i z dnia 14 grudnia 1989 r. wynagrodzenie zostało ustalone w kwocie 1.800 marek (1.440 marek część stała + 360 marek część ruchoma) oraz 5% dodatku walutowego.

Decyzją z dnia 12 lipca 2007 r. organ rentowy odmówił J. C. prawa do emerytury przy obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Odwołujący nie udowodnił bowiem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

dowód: wniosek i decyzja w aktach ZUS

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2007 r., Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił decyzję z dnia 12 lipca 2007 r. i przyznał odwołującemu wcześniejszą emeryturę od dnia 1 kwietnia 2007 r.

Wykonując ten wyrok, organ rentowy decyzją z dnia 3 stycznia 2008 r. przyznał odwołującemu emeryturę od dnia 1 kwietnia 2007 r., tj. od daty określonej wyrokiem Sądu. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. z lat 1971-1988, 2005-2006. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 142,69%. Zakład uwzględnił 6 lat i 1 miesiąc okresów składkowych oraz 5 lat i 3 miesiące okresów nieskładkowych.

dowód: wyrok z dnia 08.11.2007 r. wraz z uzasadnieniem, decyzja z dnia 03.01.2008 r. w aktach ZUS

Wnioskiem z dnia 21 lutego 2013 r. (data nadania przesyłki poleconej) odwołujący zwrócił się o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem wynagrodzenia z lat 1989-1990 z tytułu zatrudnienia w (...) B. na terenie NRD. Do wniosku odwołujący załączył umowy o pracę z dnia 2 lutego 1989 r., 14 lipca 1989 r. i 14 grudnia 1989 r. na podstawie których został skierowany do pracy w (...) B. na terenie NRD w charakterze majstra w okresie od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. (umowy bliżej opisane w akapicie pierwszym na tej stronie).

W piśmie z dnia 19 marca 2013 r. organ rentowy wskazał, iż w decyzji z dnia 3 stycznia 2008 r. uwzględniono przy ustalaniu podstawy wymiaru wynagrodzenie innego pracownika zatrudnionego w kraju w tym samym okresie na podobnym stanowisku. Do uwzględnionych okresów składkowych przyjęto również okres pracy w (...) od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r.

Wnioskiem z dnia 9 kwietnia 2013 r. odwołujący zwrócił się o wydanie decyzji w sprawie ponownego przeliczenia pobieranego dotychczas świadczenia emerytalnego.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2013 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do ponownego przeliczenia emerytury. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż do wniosku o przyznanie emerytury zostały złożone dokumenty potwierdzające zatrudnienie w charakterze majstra w latach 1989-1990 w (...) B.. Na podstawie w/w dokumentów, decyzją z dnia 3 stycznia 2008 r. przyznającą emeryturę, zaliczono do stażu pracy jako okres składkowy okres pracy w NRD od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. Przy uwzględnieniu podstawy wymiaru świadczenia uwzględniono za okres pracy za granicą wynagrodzenia zastępcze, tj. angaże innego pracownika zatrudnionego w kraju na podobnym stanowisku. Podstawa wymiaru została ustalona z 20 lat z całego okresu zatrudnienia.

dowód: wnioski, pismo z 19.03.2013 r., decyzja w aktach ZUS

W okresie od 1 czerwca 1985 r. do 4 maja 1990 r. odwołujący był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)P. jako kierownik zespołu budów nr 1. Odwołujący był kierownikiem budowy stacji rozrządowej P. – F.. Jako kierownik zespołu budów odwołujący wykonywał czynności podobne do kierownika budowy z tym, że miał nie jedną ale więcej budów. Praca ta była wykonywana w terenie, chodziło o wyznaczenie budowli, tyczenie, nadzór nad pracownikami, odbiory.

Natomiast w okresie od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. odwołujący pracował na terenie NRD na budowie eksportowej. Zgodnie z umowami o pracę z dnia 2 lutego 1989 r., z dnia 14 lipca 1989 r. i z dnia 14 grudnia 1989

r. odwołujący pracował na stanowisku majstra. Pracował przy remoncie torów na szlakach kolejowych, wspólnie z Niemcami. Było to stanowisko niższe niż stanowisko kierownika zespołu budów.

dowód: świadectwo pracy i umowy o pracę w aktach ZUS; zeznania odwołującego (k. 105)

Początkowo odwołujący wnioskował o uwzględnienie jako wynagrodzeń zastępczych wynagrodzeń uzyskiwanych przez A. A. zatrudnionego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. jako kierownik zespołu budów. W toku procesu stanowisko odwołującego uległo modyfikacji i na rozprawie dnia 18 czerwca 2015 r. odwołujący wraz z reprezentującym go fachowym pełnomocnikiem wskazali, iż „ostatecznie rezygnują z pana A., nie będą do niego wracać, będziemy skupiali się na wynagrodzeniach pana K. i K.” (k. 98v). Natomiast pod koniec rozprawy odwołujący działając przez fachowego pełnomocnika oświadczył: „jedyną osobą której wynagrodzenie chcemy przyjąć jako zastępcze gdyż miała stanowisko porównywalne, jest pan Z. K.. Rezygnujemy z porównywania zarobków T. K.” (k. 99v)

Wobec takiego stanowiska odwołującego, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd odnosił się szczegółowo wyłącznie do wynagrodzenia Z. K..

W okresie od 12 sierpnia 1963 r. do 31 października 1988 r. Z. K. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G.. W świadectwie pracy z dnia 28 października 1988 r. wskazano, iż pracował jako stażysta majstra budowy, a następnie jako kierownik budowy. Ostatnie wynagrodzenie Z. K. wynosiło 30.000 zł + dodatek funkcyjny 3.000 zł + dodatek za prowadzenie magazynu 2.000 zł + dodatek stażowy 20% + premia uznaniowa.

W rzeczywistości w końcowym okresie zatrudnienia Z. K. pracował jako kierownik grupy robót. Wówczas nadzorował kierowników budów, a oni z kolei kierowników majstrów. Kierownicy budów nie mieli uprawnień budowlanych, dlatego dokumenty podpisywał i pieczętował Z. K., który miał takie uprawnienia. Do niego należały kwestie techniczne. Nie zajmował się sprawami płacowymi, kadrowymi, socjalnymi, nie zajmował się pozyskiwaniem nowych kontraktów.

Natomiast w okresie od 1 listopada 1988 r. do 30 września 2007 r. Z. K. był zatrudniony w Związku Spółek (...) – początkowo jako zastępca kierownika biura, a od dnia 1 października 1990 r. jako kierownika biura. Wówczas do jego kompetencji należały kwestie wykonawstwa, szukanie nowych zadań, uczestniczenie w przetargach na pozyskiwanie tych zadań, zatrudnianie pracowników. W sprawach płacowych Z. K. decydował wspólnie z zarządem. Zgodnie z zakresem czynności i odpowiedzialności Z. K. sprawował bezpośredni nadzór m.in. nad kierownikami grupy robót lub majstrami, zapewniał prawidłowe działanie (...), ustalał zakres czynności i odpowiedzialności głównego księgowego, kierowników grupy robót i pozostałych pracowników oraz ustalał organizację wewnętrzną. Według druku Rp-7 z dnia 10 stycznia 2007 r. wynagrodzenie Z. K. wynosiło: w 1989 r. – 2.585,400 zł, w 1990 r. – 16.811.520 zł.

dowód: akta osobowe świadka Z. K. z (...) (k. 70), ze Związku Spółek (...) w G. (k. 87), akta emerytalne świadka Z. K. (k. 72); zeznania świadka Z. K. (k. 98v-99)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań przesłuchanego świadka Z. K. oraz odwołującego, a nadto dokumentacji zgromadzonej w aktach ZUS i aktach sądowych.

Przymiot wiarygodności Sąd przyznał w całości **zeznaniom świadka Z. K.** (k. 98v-99), jako spontanicznym rzeczowym i szczerym. Były one zbieżne z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym zeznaniami odwołującego i dokumentami. Świadek potwierdził, iż do października 1988 r. pracował na stanowisku kierownika grupy robót, tak samo jak odwołujący i do tej daty wykonywał te same czynności. Natomiast od listopada 1988 r. zakres jego obowiązków uległ zmianie, gdyż został zatrudniony w Związku Spółek (...) jako zastępca kierownika biura.

Sąd dał wiarę także **zeznaniom odwołującego**, albowiem znajdowały one potwierdzenie i uzupełnienie w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach przesłuchanych świadków, jak również w zgromadzonej dokumentacji osobowej.

Sąd przyjął, że **dokumenty** zgromadzone w aktach osobowych odwołującego i świadka, w aktach rentowych i aktach sprawy niniejszej są prawdziwe i wiarygodne. Ich autentyczności i wiarygodności nie kwestionowały strony, a Sąd

nie znalazł żadnych podstaw by czynić to z urzędu. Na podstawie akt osobowych i dokumentacji płacowej można było ustalić w szczególności jakie stanowiska zajmowali i jakie obowiązki mieli odwołujący i świadek oraz jakie przysługiwało im wynagrodzenie zasadnicze i ewentualnie składniki dodatkowe.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem zaskarżenia była decyzja odmawiająca ponownego przeliczenia emerytury – odwołujący nie zgadzał się z wysokością świadczenia i to w odniesieniu do sposobu obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, jak i wysokości przyjętych wynagrodzeń. Wskazywał, iż organ rentowy bezpodstawnie przyjął do przeliczenia świadczenia wynagrodzenie z lat 2005-2006, zamiast uwzględnić do podstawy wymiaru wynagrodzenie z lat 1989-1990, które w ocenie odwołującego jest dla niego korzystniejsze i spowoduje zwiększenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, iż podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Zgodnie z art. 15 ust. 6 w/w ustawy, na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Wreszcie, zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
 - 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
 - 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Odwołujący wnioskował ostatecznie o uwzględnienie do wynagrodzeń za lata 1989-1990 tzw. wynagrodzeń zastępczych, albowiem w okresie od 7 lutego 1989 r. do 31 marca 1990 r. był zatrudniony na budowie eksportowej w NRD.

Zgodnie z § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1985 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (t.j. – Dz. U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 ze zm.; dalej: rozporządzenie...), jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia: (1) kwoty, od których za te okresy opłacono składkę na ubezpieczenie społeczne w kraju, albo (2) jeżeli okres zatrudnienia za granicą przypada przed dniem 1 stycznia 1991 r. - kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

Podstawę wymiaru emerytury pracownika skierowanego do pracy za granicą przed 1 stycznia 1991 r. stanowi wynagrodzenie zastępcze, o którym mowa w § 10 pkt 2 rozporządzenia... (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2010 r., I UK 306/09, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., II UK 74/11).

Znajdujące się w aktach rentowych umowy o pracę dotyczące zatrudnienia w (...) B., a zawierające kwoty przyznanego J. C. wynagrodzenia w markach, nie mogły zostać uwzględnione z uwagi na dyspozycję cytowanego powyżej przepisu § 10 rozporządzenia.... Żądanie odwołującego dotyczącego takiego przeliczenia nie mogło być uwzględnione przez Sąd, jako nie znajdujące oparcia w obowiązujących przepisach, które nie przewidują sposobu obliczenia wynagrodzenia za sporny okres poprzez przeliczenie zarobków uzyskanych w obcej walucie według ówczesnego kursu złotego.

Natomiast odnosząc się do wniosku odwołującego co do uwzględnienia wynagrodzeń zastępczych innego pracownika zatrudnionego w tym samym okresie w kraju na podobnym stanowisku, wskazać należy, iż początkowo wnioskował on o uwzględnienie wynagrodzeń A. A., który był zatrudniony na tym samym stanowisku pracy (por. wypowiedź pełnomocnika odwołującego na rozprawie dnia 13.06.2014 r. – k. 28v). Jednakże z druku Rp-7 znajdującego się w aktach osobowych A. A. wynikało, iż wynagrodzenie otrzymywane przez niego w latach 1989-1990 było niższe niż wynagrodzenie odwołującego uwzględnione przez organ rentowy. (por. także wyliczenie k. 32-35)

Wobec powyższego odwołujący zwrócił się o uwzględnienie jako wynagrodzeń zastępczych wynagrodzeń T. K. i Z. K. (por. pismo pełnomocnika odwołującego z dnia 28.10.2014 r. – k. 59-60 i wypowiedź na rozprawie dnia 18.06.2015 r. – k. 98v). Ostatecznie odwołującym zrezygnował z przyjęcia wynagrodzenia T. K., który pracował w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w P. do 30 kwietnia 1987 r. (por. wypowiedź pełnomocnika odwołującego na rozprawie dnia 18.06.2015 r. – k. 99v).

Odnosnie do Z. K. Sąd ustalił, iż pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. w okresie od 12 sierpnia 1963 r. do 31 października 1988 r. Według świadectwa pracy z dnia 28 października 1988 r. Z. K. pracował na stanowisku stażysty majstra budowy, a następnie jako kierownik budowy. Ostatnie wynagrodzenie Z. K. wynosiło 30.000 zł + dodatek funkcyjny 3.000 zł + dodatek za prowadzenie magazynu 2.000 + dodatek stażowy 20% + premia uznaniowa. Jako kierownik grupy robót Z. K. nadzorował kierowników budów, a oni z kolei kierowników majstrów. Kierownicy budów nie mieli uprawnień budowlanych, dlatego dokumenty podpisywał i pieczętował Z. K., który miał takie uprawnienia. Do niego należały kwestie techniczne. Nie zajmował się sprawami płacowymi, kadrowymi, socjalnymi, nie zajmował się pozyskiwaniem nowych kontraktów. Powyższe oznacza, iż świadek w w/w okresie pełnił te same obowiązki, identyczną pracę jak odwołujący, ale tylko do końca października 1988 r. (por. też zeznania świadka – k. 98v-99).

Natomiast dnia 1 listopada 1988 r. Z. K. został zatrudniony w Związku Spółek (...) – początkowo jako zastępca kierownika biura, a od dnia 1 października 1990 r. jako kierownik biura. Zakres obowiązków świadka uległ zmianie i w porównaniu do obowiązków kierownika grupy robót był znacznie szerszy. Z. K. sprawował bowiem bezpośredni nadzór m.in. nad kierownikami grupy robót lub majstrami, zapewniał prawidłowe działanie (...), ustalał zakres czynności i odpowiedzialności głównego księgowego, kierowników grupy robót i pozostałych pracowników oraz ustalał organizację wewnętrzną.

Z § 10 rozporządzenia... wynika, iż jeżeli w okresie, z którego wynagrodzenie przyjmuje się do ustalenia podstawy wymiaru, pracownik był zatrudniony za granicą, do ustalenia podstawy wymiaru przyjmuje się za okresy tego zatrudnienia kwoty wynagrodzenia przysługującego w tych okresach pracownikowi zatrudnionemu w kraju w takim samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę. Brak zatem podstaw, by przyjmować jako zastępcze wynagrodzenia z innych okresów.

W konsekwencji Sąd uznał jako niemożliwe uwzględnienie do ustalenia podstawy wymiaru odwołującego wynagrodzeń uzyskiwanych przez Z. K. jako wynagrodzeń zastępczych.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie powołanych powyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie od decyzji z dnia 26 kwietnia 2013 r.

/-/ Maciej Nawrocki